

ΧΡΟΝΟΓΡΑΜΜΗ

Της ΤΑΣΟΥΛΑΣ ΕΠΤΑΚΟΙΛΗ

Ενα εικοσιτετράωρο με τον συγγραφέα Ισίδωρο Ζουργό

06.30

Αν και δεν πηγαίνω πια στο σχολείο για να διδάξω, οι πρωινές ώρες, όταν ανοίγω τα μάτια, παραμένουν ίδιες. Στο πρώτο σκίρτημα κοιτάζω προς την μπαλκονόπορτα για να παρατηρήσω αν με έχει προλάβει το πρωινό φως. Υστερα ξεκινάω αυτόματα έλεγχο ταυτότητας και χωροχρόνου: Ποιος είμαι, πού βρίσκομαι, τι μέρα έχουμε, ποια τυχόν πρακτικά ζητήματα εκκρεμούν. Σηκώνομαι. Η καφετιέρα είναι έτοιμη από το βράδυ, χρειάζεται μόνο πάτημα του διακόπτη. Η οθόνη του υπολογιστή ανοίγει κι αυτή ύστερα από τις πρώτες οικογενειακές καθημέρες. Αναζήτηση στο Διαδίκτυο με τη συντροφιά καφέινης, ερωτήματα για το αν ο κόσμος άλλαξε καθόλου από το προηγούμενο βράδυ. Κατόπιν, επιθεώρηση μηνυμάτων και ύστερα ο υπολογιστής κλείνει. Έχει έρθει η ώρα της συστηματικής άγνωσης και κατόπιν της γραφής. Το μυθιστόρημα έχει ανάγκη τον Ξεκούραστο νου που κρίνει ψυχραίμα τη γραφή της προηγούμενης μέρας και βάζει τα θεμέλια της συνέχειας.

12.00

Το σώμα παραπονιέται. Είναι η ώρα της βόλτας πριν από το μεσημέρι. Ρωτώ τους οικείους μου αν θα πρέπει κάτι να ψωνίσω. Αν απαλλαγώ από τέτοιες υποχρεώσεις, φοράω αθλητικά παπούτσια και εφορμάω να συναντήσω άλλη μια φορά τη Σαλονίκη. Κάποιες φορές κατευθύνομαι στα πάρκα του ΑΠΘ παρακινημένος μάλλον από μια ψευδαίσθηση νεότητας, ότι τάχα είμαι 20 χρόνων φοιτητής και περιφρονώ τα γεμάτα αμφιθέατρα προτιμώντας τον ήλιο και τη μυρωδιά του χόρτου. Πιο συχνά όμως κατηφορίζω από το κέντρο όπου μένω στην παραλία με κατεύθυνση προς τα ανατολικά. Η ένταση του ήλιου συνήθως καθορίζει και το πόση ώρα θα βαδίζω παρά θιν' αλός. Τις πιο πολλές φορές φτάνω έως τον ναυτικό όμιλο, ανηφορίζω και διασχίζω τη Βασιλίσσης Ολγας και για να επιστρέψω στο κέντρο παίρνω το μετρό (πλάκα κάνω).

«**Το φως** έξω πέφτει σιγά σιγά, όμως ο νους είναι τώρα πιο εναργής. Καφές, ανάγνωση, συγγραφή. Τοκετός επώδυνος για καινούργιες σελίδες, διορθώσεις, αναζητήσεις για πληροφορίες».

«Για να γεννηθούν οι καινούργιες λέξεις, εκλιπαρούν τη συνδρομή των εικόνων...».

14.00

Γεύμα και συνήθως κουβεντούλα με όσους από την οικογένεια βρίσκονται στο σπίτι, ύστερα κάποια τηλεφωνήματα. Μπαινοβγαίνω επίσης στο μπαλκόνι και ρίχνω ματιές στην Αγίου Δημητρίου, τον δρόμο των βιβλίων μου. Τις μεσημεριανές ώρες, ειρήσθω εν παρόδω, ποτέ δεν τις συμπάθησα. Μου φαίνονται σαν διαμετακομιστικός σταθμός, εκεί απ' όπου περνάνε οι συγκινήσεις του πρωινού για το κορμί της νύχτας. Το ίδιο και τα άγουρα απογεύματα, γιατί έχουν μια οχληρή προσωρινότητα. Αμυνόμενος βάζω το τηλέφωνο στο αθόρυβο και κλείνω τα μάτια μου για μισή ώρα στον καναπέ. Ψηπνος - ξύπνιος, μια υβριδική κατάσταση να υπάρχει κανείς. Νί-

κάει η απώλεια συνειδήσης έστω και για λίγο.

17.00

Υστερα από μια στοργική σκέψη στα ζεις μια καινούργια ζωή. Το φως έξω πέφτει σιγά σιγά, όμως ο νους είναι τώρα πιο εναργής. Καφές, ανάγνωση, συγγραφή. Τοκετός επώδυνος για καινούργιες σελίδες, διορθώσεις, αναζητήσεις για πληροφορίες. Ερωτήματα, αμφιβολίες, ανασφάλειες και κάποια στιγμή μια θαρρετή λέξη ή παράγραφος, όλος αυτός ο βίτοπος των γραμμάτων, ο πλακούντας της συγγραφής. Το τηλέφωνο είναι πάντα στο αθόρυβο για να ελέγχο τις κλήσεις και να απαντώ μόνο σε αυτές που δεν παίρνουν αναβολή ή σε κάποιες άγνωστες, που τις απαντώ νικημένος από τη δύναμη της περιέργειας.

21.00

Τα γράμματα και οι λέξεις νύσταξαν και δεν είναι πια γοητευτικές. Τέτοιες ώρες δεν υπάρχει συγκομιδή. Το σώμα θέλει και πάλι να κινηθεί, να δραπετευ-

σει. Εξοδος για βάδισμα, πότε πιο γρήγορο και πότε αργό, για να χαζεύω τους συμπολίτες μου. Άλλοι είναι ταχύτατοι, με αθλητικά παπούτσια που φωσφορίζουν, ενώ κάποιοι άλλοι αργοσέρνονται, γιατί βγήκαν μόνο για το κατίρι του σκύλου τους. Καμιά φορά η έξοδος είναι για ποτό με φίλους. Η εποχή αυτή της πανδημίας έχει ξεχάσει θέατρα, κινηματογράφους και μουσικές βραδιές. Εμειναν μόνο οι σύμπεςμαντάρια να θυμίζουν τη χαρά του κοινωνείν, το γέλιο και τις λύπες των άλλων, το ψωμί και το αλάτι της συναστροφής.

23.00

Τα σπλάχνα της νύχτας. Η Θεσσαλονίκη χασμουριέται σα μεγάλο μωρό, καμιά σχέση όμως με θείον βρέφος. Ο φόβος του ιού έχει μεταβάλει ριζικά το τοπίο. Η Αγίου Δημητρίου είναι κυριευμένη από άδεια ταξί με τη φωτισμένη ένδειξη στον ουρανό τους. Πολλά είναι και τα πατίνα των εφθβων, που ανεμπόδιστα ολοσθάνουν ως επίγειοι καρταετοί στην ασφάλτο του μεγάλου δρόμου. Κρατώ στο χέρι ένα εξλαστήριο ποτήρι κόκκινο κρασί και αφήνομαι στις εικόνες κάποιας ταινίας. Ο,τι σκίπτρα κατείχε κάποτε στις παραδοσιακές κοινωνίες η βραδινή οικογενειακή συναξα, το έχουν αυτά τα χρόνια οι κατεβασμένες ταινίες και τα συνδρομητικά κανάλια. Για να γεννηθούν οι καινούργιες λέξεις εκλιπαρούν τη συνδρομή των εικόνων. Τα καλοκαίρια, ως γνωστόν, η επιρροή της οθόνης εξασθενεί. Αφηνόμαστε στη δροσιά της νύχτας, σε μακρινά γαβγίσματα, στους ακούραστους γρύλους και στα βουϊσίματα των εντόμων που έλκονται από το φως. Αντίθετα, οι χειμώνες των μεταλλάξεων του ιού έχουν στις νύχτες τους κυρίαρχες τις ρέουσες εικόνες ή πιο σπάνια τη μουσική με ακουστικά. Αύριο ξημερώνει μια καινούργια μέρα, ελιπίδα και ζωή από αύριο. Μάλλον...

Το νέο μυθιστόρημα του Ισίδωρου Ζουργού, «Περί της εαυτού ψυχής», κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκι.